

taller de creació

EL TEATRE: LA MEVA ESCENA PREFERIDA

Jordi Prat i Coll. Nascut a Girona el 1975, és llicenciat en comunicació audiovisual per la UPF i en direcció escènica i dramaturgia per l'IT. Com a director ha dirigit, entre d'altres, *El público* i *Lola la comedianta* (F. G. Lorca), *Vides privades* (N. Coward) o *Lluny i Una còpia* (C. Churchill), aquesta darrera guanyadora del premi Butaca a millor espectacle del 2007. És autor de diverses obres, com *Carrer Hospital amb Sant Jeroni* (Ed. 62, premi Recull 1999) o *Obra vista* (Ed. En Cartell). També tradueix, és pedagog i durant nou anys va ser guionista del concurs televisiu *Saber y ganar*.

Butaca buida

Hamlet n'estava fart de sortir cada dia a l'escenari. L'home contemporani barroc renaixentista modern i postmodern amb paraules d'excel·lència inqüestionable n'estava tip. N'estava fins als collons. No tenia repòs. No tenia parèntesi per arribar a casa, obrir la nevera, agafar una llauna de cervesa i mirar el Barça; fer el rot, tacar-se els calçotets amb esperma i adormir-se amb la baveta caient-li joiosa per la comissura dels llavis. Hamlet volia deixar de ser Hamlet i ser algú normal. Res de prínceps, d'Ofèlies, de dubtes, de paraules-paraules-paraules i de reflexions sobre la mort, el ser, l'acció, i tantes altres filosofades. Massa pressió. Volia ser senzillament només un algú, un cos que es quedés a casa endormiscat i deixar la seva plaça vacant.

Una butaca buida estava moixa. Algú havia comprat la seva entrada però pel motiu que fos no l'estava fent servir. I ella volia ser usada. Falten cinc minuts per començar l'espectacle i res. Continua buida. Nit d'estrena. Es fa fosc. Davant seu una revisió contemporània de Hamlet a l'escenari. Per fi, l'obra de les obres, el personatge dels personatges... per fi, podria veure el famós monòleg. Allò que havia esperat tant, allò del qual n'havia sentit tant a parlar. La butaca recordarà sempre què estava fent en el precís moment de l'incendi del Liceu o de l'impacte del primer avió contra les torres bessones. Recordarà sempre el primer dia que algú se li va seure a sobre, el plaer excitable de notar la pressió d'un espatlla desconeguda sobre la seva tela. I sempre, sempre recordarà

> **Il·lustracions: Enric Bug Lapedra.** Nascut el 1957 a Portbou (Alt Empordà), dibuixant i il·lustrador autodidacte, els anys 80 va col·laborar, amb el pseudònim Bug Rogers, en publicacions com *Star*, *Bésame Mucho*, *Vibraciones*, *Playboy*... Va formar part del grup que va crear *Astronomía Pirata* (Ikusager Ediciones). Els anys 90 va alternar treballs de disseny gràfic (Chic Roses, Fata, Charly...) i disseny interior i industrial de mobles i làmpades (Febrer Display Olot) amb exposicions col·lectives com «Tintín a Barcelona» (Fundació Joan Miró) o «Catalunya vista des de l'exterior» (Banco Exterior de España).

el seu primer Hamlet.
El seu primer bateig de
ser o no ser.

Hamlet s'alça del
sofà amb suor freda.
Per més que odï
el seu destí no
pot renunciar-hi.
Avui, com cada
dia des del 1601,
no pot renunciar
a ser qui és. Així
com es diu que
cada moment en
alguna ràdio del
món sona una cançó
de Madonna, en cada mo-
ment en algun racó de món
algú veu per primera vegada
Hamlet perquè Hamlet ha
decidit, per fortuna, pujar
a l'escenari (gràcies!). I sigui
o no sigui aquesta la qüestió és
meravellós pensar que un algú
omplirà una butaca buida i
dirà «Carinyo, grà-
cies per aquesta
sorpresa inespera-
da» mentre pensa
que, escarxofat al
sofà, mirant el Barça
i bevent cervesa seria
molt més feliç. I potser
tingui raó, perquè aquest
Barça no durarà sempre i,
en canvi, saber si a l'esperit
li és més noble sofrir els cops
i els dards de l'ultratjant fortuna,
afortunadament sí.

